

ен, купи, крѣми; или шушни з, ж, ч, с, ш: *блажи, мѣжи, грѣши, вози, носи*, или съ грѣлено-то **i-j**: *брои—броји*.

19. Глаголитѣ: *играѣ, мотаѣ, мѣжѣ, мѣжѣ, кажѣ, пишѣ, берѣ* (стр. 69), *дерѣ, перѣ* (стр. 70), трѣбва да образуватъ не различни, но єдинъ н. пр. V. класѣ, защото иматъ на край въ коренъ-тъ си єдинъ свръскъ *а*. Каква неосновность, като ѣе събралъ Г. Момчиловъ *играѣ* и *умѣѣ* въ єдинъ класѣ (стр. 69)!—Рѣкохъ и глаголи-тъ съ буква *а* на край въ коренъ-ти си трѣбва да образуватъ особєнъ класѣ. Но пощо и тѣзи глаголи не задрѣжаватъ *а*-то сички по сички-тъ си врѣмена, за туй и тѣ трѣбва да се разбиѣжтъ въ нуждни-тъ дѣлове. Така въ 1) дѣлъ ще дойдѣтъ н. пр. глаголи-тъ, които задрѣжаватъ *а*-то по сички-тъ си врѣмена като н. пр. *играѣ*; въ 2-ри дѣлъ глаголи-тъ, които за сегашно врѣме иматъ *и*, което се по законъ-тъ на ѣзика измѣнява въ **i—j** и съ прѣдходнѣ-тъ буквѣ на край на основа-та образува новѣ буквѣ или отпада. Тѣзи глаголи иматъ на край прѣдъ крайнѣ-тъ буквѣ въ основа-та си или течни: *л, р, н*: *кла—колѣж, орѣ—орѣж—орѣж, стена—стенѣж*; или зѣбни: *т. ъ*: *клевета—клеветѣж, глода—глод-ѣ-ж—глод-ж-ж—глождѣж*; или устни *б, п, м*: *зоба—зобѣж, копа—копѣж, дрѣма—дрѣмѣж*; или грѣдени: *гѣж, а, стрига—стригѣж, плака—плакѣж—плачѣж, дѣла—дѣл-ѣ-ж—дѣшѣж*; или шушни: *з, с, ч*: *маза—мазѣж—мажѣж, писа—писѣж—пишѣж, гваца—гвац-ѣ-ж—гвачѣж*. Въ 3-ти дѣлъ ще дойдѣтъ глаголи-тъ, които въ сегашно врѣме немаѣтъ *а*; такиви сѣж: *бра—берѣж, пра—перѣж, тѣжа—тѣжѣж, вѣж, бѣж, лѣж, кѣж, плѣж* (стр. 69). При тѣзи послѣдни-тъ **i—j** стои да се избѣгне зеванье-то: *каж—ка-ѣ-ж—каѣж*.

20. Глаголи-тъ: *купувамъ* (стр. 85) *цлювамъ, продавамъ, казувамъ, свѣтувамъ*, иматъ на край на основа-та си—свръска—ова—ува и по туй трѣбвало би да образуватъ новѣ, н. пр. VI. класѣ. Но, пощо тѣзи вѣтка ѣе минѣла и въ други-тъ врѣмена, то негли могатъ да се групиратъ, както ѣе направилъ Г. Момчиловъ, съ глаголи-тъ отъ V. класѣ подъ 19. Това зависи отъ рѣшеніе-то на наши-тъ учени; ний сме на мненіе да се образува и отъ тѣхъ нова VI-та класа.

21. На странѣ 101 Г. Момчиловъ съ *свѣт(ъ)* произвожда *свѣтлина* съ приставкѣ *лина*, *свѣтлинѣж* съ *линѣж* а какъ ще бѣде съ *свѣщ(ъ)*? Законъ-тъ, положєнъ за туй на странѣ 7 подъ 11 ѣе чиста безосновна практичность. Г. Момчиловъ ѣе при туй полагање изгубилъ отъ видъ єдинъ отъ най главни-тъ закони на граматика-та: що бѣде єдинъ пътѣ, да бѣде секога. Иначе, рѣководєнъ отъ тоя законъ, какъ можєше да каже чи отъ рѣчь-та *свѣт(ъ)*, *свѣтлина* станало съ приставкѣ *линѣж*, а пакъ *свѣщ(ъ)* ѣе гощавамъ (стр. 7, 11) защото въ *свѣтѣ т-то* въ *гостѣ ст-то* минѣлѣ въ *ш*! Не, и *свѣщѣ* и *гощавамъ* сѣж станѣли съ приставки отъ *свѣтѣ* и *гостѣ*, както ѣе станѣло и *свѣтлина* съ приставка и то єто какъ: *свѣщѣ*—свѣт съ приставка *а* и вѣтка **i—j**—свѣт-ѣ-а; **i—j** ѣе минѣло въ *ш* — *свѣт-ш-а* послѣ за благогласіє дошло *ш-то* прѣдъ *т-то* — свѣшта, подирє єще *а*-то ослабєло въ *ѣ* — свѣшѣ—свєшт. Така и: *гостѣ*—гост-ѣ-авамъ—гост-шавамъ—гос-